

Posudek oponenta bakalářské práce

Veronika Paulíková: *Vývoj židovských institucí v Krakově po roce 1989.* Katedra středoevropských studií, FF UK, Praha 2012, s. 61 + 15 s. příloh.

Studentka si zvolila téma na pomezí historicko-marketingové analýzy činnosti spolků a organizací ve specifickém místě polsko-židovské symbiózy (Kazimierz), a to jak z hlediska historického exkursu do minulosti a významu tohoto místa pro polskou a židovskou kulturu, tak zejména, a to v podstatné části práce, zhodnocení toho, jakým způsobem se podobné kulturní dědictví dá využívat v oblasti vzdělávací, nebo v oblastech, kterým je propagace podobného kulturní dědictví pracovní náplní (muzea, turistická informační centra, festivaly, apod.). Takto vymezené téma, o kterém sama studentka mnohokrát uvádí, že není v české, ale ani v polské odborné literatuře dostatečně zpracované, je skutečně lákavé, a to zejména z hlediska potenciální využitelnosti a následné aplikovatelnosti získaných poznatků o fungování podobných odborných institucí v Polsku pro možné jejich využití v českém, nebo jiném prostředí. Mnoho sesbíraných informací je spíše využitelných pro potřeby propagace a budoucí obchodní marketing (návštěvnost jednotlivých institucí, zhodnocení nabídky a obecný přehled o organizaci jednotlivých institucí - Židovské sdružení Czulent, Katedru judaistiky na Jagellonské Univerzitě, Festival židovské kultury, Centrum židovské kultury, Židovské muzeum Galicja, Schindlerovu továrnu a Centrum židovské komunity).

Práce V. Paulíkové je celkem logicky a přehledně rozdělena do šesti dílčích kapitol, z nichž hlavní výpovědní hodnotu o významu a vývoji Kazimierze mají první dvě kapitoly, které lze i chápat i jako poměrně přehledné a srozumitelné prezentování dějinného vývoje a realití místa a zejména etnických vztahů, odehrávajících se na tomto území. Klíčovou kapitolou práce, která v podstatě tvoří jádro celé bakalářské práce, je i podle studentky, třetí kapitola „*Židovské instituce v Karkově*“ (ss. 20-46), v rámci které jsou prezentované vybrané instituce z hlediska svého pracovního zaměření, institucionálního vývoje, vnitřní organizace, a zejména jsou zde prezentovány aktuální aktivity (projekty), které realizují. Z hlediska obecného fungování zvolených institucí to je celkem standardně zvolená metoda opisu fungování spolku, organizace, nicméně celkově je tato „stěžejní“ kapitola naprosto obecným přepisem běžně dostupných veřejných informací, které v podobě institucionálního curricula jsou zájemcům již dnes běžně k dispozici ve fyzické (papírové), ale zejména v elektronické podobě (není mi tedy zcela srozumitelné, kromě samotného individuálního výběru institucí, k čemu tato obecná a informačně (spíš se jedná o jakýsi sesbíraný přehled informací) plytká prezentace má sloužit a hlavně k poznání čeho má přispět (kromě seznámení s pestrými aktivitami krakovských židovských institucí a spolků, a celkem logické vzdělávací a osvětové role Katedry judaistiky na Jagellonské Uni.). Pokud jde o pozitivum této „stěžejní kapitoly“, lze říci, že autorka přesně zachovává

strukturu popisu: historie, organizace, aktivity popisovaných institucí s dostatečnými odkazy na jejich konkrétní realizace (web. prezentace projektů). Další klíčovou kapitolou práce, z hlediska fungování podobných veřejných institucí (spolků, festivalů, vzdělávacích institucí), mohla být kapitola č. 4. „*Financování židovských institucí*“, ze které by bylo možné získat cenné poznatky pro oblast propagace kulturního dědictví. Bohužel, stejně jako v předchozí kapitole, se dozvídáme obecné (neřku-li povrchní) informace o právní formě organizací, a dále se dozvídáme, že financování většiny institucí je založeno na veřejných rozpočtech (tedy dotacích ze strany státu) a dále jsou jejich potřeby, kromě sponzorů saturovány „dotacemi z Evropské unie“ (proč se autorka hlouběji nezajímala o to, z jakých konkrétních dotačních titulů, a hlavně v jak velkém finančním rozsahu - to jsou přesně ty informace, které by mohly být dále využívány pro jiné podobné instituce). Ačkoliv tato kapitola poskytuje dostatečný prostor k rozvedení problematiky financování neziskových organizací, stejně jako možnosti rozepsat se více o tom, jakým způsobem uvažuje o (nebo již realizuje) samofinancování akademické prostředí (Katedra judaistiky Jagellonské Uni. – což by i pro nás mohlo být velice inspirativní), tak se z této kapitoly v konkrétní podobě, o číslech (rozuměj: rozsahu objemu získaných-získávaných mimorozpočtových prostředcích) nedozvíme vůbec nic. Kapitulu proto z tohoto hlediska opět hodnotím jako velice obecné shrnutí informací, které v sobě postrádá jakoukoliv snahu o skutečnou analýzu finanční stránky fungování popisovaných institucí. Poslední dvě kapitoly (5.: *Návštěvnost židovských institucí* a 6.: *SWOT analýza*), jsou z hlediska sesbíraných dat využitelné pro perspektivní zacílení marketingu a další případný rozvoj institucí, ačkoliv z hlediska některých popisovaných možností rozvoje budou narážet právě na problém s limitovaným financováním prezentovaných oblastí možného rozvoje. Celkově tyto dvě poslední kapitoly považuji za standardně zpracované, ačkoliv je skutečně nelze považovat za informačně vyčerpávající.

Celkově hodnotím bakalářskou práci jako průměrnou, ve které autorka nevyčerpala všechny možnosti, které jí téma práce poskytovalo. Autorka používá velice popisný, obecný styl, bez hlubších náznaků vlastní individuální analýzy, či případného zhodnocení získaných dat. Předkládané informace jsou formálně dobře řazené, z hlediska citačních indexů správně strukturované. Navzdory předloženým výhradám ***doporučuji obhajobu bakalářské práce a udělení známky dobře (3).***